

SLAVLJE NA PUČINI

LJUBA LOZANČIĆ

SADRŽAJ

NEZASITNA KORNJAČA SVJETLA PALI	1
U zoološkom vrtu	2
Puževi	3
Vjenčanje u šumi	4
Drago	5
Slavlje na pučini	7
Ne	8
Mačići	9
Pseća tučnjava	10
Djedu	11
E TRIP ZA GO	12
Dok stojim na prozoru	13
Umjesto ljubavne	15
Upitnici	16
Blato	17
Pomirenje	18
Strojovođa	19
Više nisi mi	20

Zaljublivanje	21
Untitled	22
D:a:r	23
Kapetani	24
Ljiljan	25
Otvori	26
Kvar u ponoć	27
Paravan	28
Dok je svirao „Big Brother“	29
Neon	30
EXIT PISKARANJE	31
Djevojčica išaranih ruku	32
Odlazeća	34
Narcisa	35
Milena samoodgojna	36
Djevojčica od tri metra	37
Dodatak sreći	38
Homeless	39
U paukovoju utrobi	41
Hitna pomoć	42

Helena	43
Peti put	44
Gostinske obitelji gost	45
Kad-tad	46
Igrajmo se da smo djeca	47
Prije revolucije	48
Svjetlonoša	49
Princeze u uzbuni	50
Zemlja prašnjavog mirisa	51
Exit piskaranje	52
O autorici	53
Impresum	54

NEZASITNA KORNJAČA SVJETLA PALI

U ZOOLOŠKOM VRTU

Pusti me mama
da vidim gorilu
pa što ako mi odgrize glavu!

Možda se zato
tako željno smiješi,
čeka baš mene
i mozak pun sreće
sretan iz nekih
uvijek
kemijskih razloga.

PUŽEVI

U moru od ushićenja
spajaš me s ugodom
prešućenog volim te.

Samozatajni ljepotan
umotan u mrežu za krumpire
šeće mokrom šumom,
do kolibe u kojoj
pušimo stare novine.

Tri sata već bacamo karte.
Puževi su sluzavi od sreće.

VJENČANJE U ŠUMI

Tražila si papigu u šumi
nisi ništa našla
mala vjeverice

bit ćeš djeveruša
na vlastitoj si svadbi,
gdje mladoženja će nositi
miša u rukavu
a podbuhle žabe
proživljavat će
noćne more
od ukiseljenog
rahat lokuma.

Džoni ti je dobro rekao
„Neće to on vidjeti
nikad kao badem ljusku.“

Sasvim mala laž
velikih razmjera
koju neće popraviti
bjesomučne molitve Gospi.

DRAGO

Drago živi 100 na sat
u prelijepom svijetu
s prelijepom mačkom
u prelijepoj kući,
ima pametnu djevojku
i djevojčicu koju uči letjeti.

Njegove sljepoočnice su snježne
i mirišu na staklo,
ima profil slikara,
usnama zaustavlja avione u letu,
pleše valcer u svečanoj odori
nogama ne dotičući nebo.

Njegov osmijeh je lasta
što donosi sreću.
Stalno ponavljamo
da se nitko neće zaljubiti.

Nije da bježimo
ali smo sretni
držeći medalju
obješenu na zidu.
Iz naše perspektive
sve je svijétlo,
nestvarne površine na kojima
dodirujemo se
paunovim perjem
i snimamo sve kamerama

da nikad ne zaboravimo
da nikad ne zaustavimo
repatice u letu

uzbuđene sveznalice
podivljale glave.

SLAVLJE NA PUČINI

Gdje je moj bejbe,
nema svjećica u torti bez okusa
nema miševa veselih od rakije
nema darova snježnih od prašine.

Gdje je moj bejbe kada ga zovem
kada mu šapućem o zemljopisnoj
udaljenosti našega grada
pjesmom o ekvatoru...

Kozmos se proglasio mrtvim
umornim od sreće.
Misli da ga boli.
Misli da će ga oderati
kao pustinjsku životinju
surova masa.
On im ne da kožu.
On im ne da krzno.

Mali rak se zaljepio uz kamen i čeka plimu.
Sinoć je izgubio okladu i vratio se smočenih hlača.
U vinu je ponestalo istine
pa su svi prešli na jäger.

Dotaknuti pučinom
svi smo presretni
u našoj brodici koja ne tone
iako bodemo je iglicama.

NE

Ne kao odgovor.
Ne u svakom pogledu.
O napretku ni riječ.

Smiješ se rugobno
Kao vješalo na vjetru.
Tihom
oceanskim
spajanjem s koracima
kojima koračam
savinuta na pola
glavom lupkajući o cipele,
ljetne sandale
od životinjske kože
za koju se pretvaram da je
od mahagonija.

Na ovom mjestu
bilo bi dovoljno
reći
jedno obično
ne.

MAČIĆI

Besmislene izjave,
izdišem dok gaziš po meni,
gubim
a i dalje igram.
Činim se sebi kao neoprezni vozač,
Nema znaka koji bi me zaustavio.

Na nekom drugom rubu slavlja
netko puše
u dvije svjećice.
Torta je od voska,
ali ukusna.

U poklonu su
želje izmiješane.
Izdahnuli mačići
uvukli su mi se
među bubrege.
Pazi, stani,
Zaskočit će te.

PSEĆA TUČNJAVA

„TU DOĐI!“ živino
nismo se sreli jer
bila sam bez para
sve sam propustila
morala sam ostaviti sina
baka je dobra
ali malo komplicirana.

Vidim te da kao spužva
upijaš morske alge,
lijepo ti oči
u nešto sanjivo.

Ne obraćaj pažnju
na pseću tučnjavu.

Ignoriraj protivnike
oni su zakon,
da ih je manje
ne bi cijenio
te svoje jedine
gaće na štapu.

DJEDU

Djede bio si u mrtvačkim kolima,
htjela sam ti dati poljubac
ne bi ništa imao protiv,
mrtvaca me nije strah.

Hrapavost mačjih jezika
grebe me po duši.

Tek zasađena stabla kivija
cvjetaju kao mak.

Nešto me ovdje
podsjeća na
Rat
koji sam pratila
preko satelita
nagluha i slijepa.

Kap u zlatnom bunaru,
siromašna kao najosamljeniji broj.

Gađala sam plahte
grudama od prašine,
ispijala kave,
posoljene,
uljane.

Što li sve nisam radila te noći
izgledajući kao djed
u prvim trenucima blaženosti,
ukručena
širom otvorenih
zjenica.

E TRIP ZA GO

DOK STOJIM NA PROZORU

Odugovlačim obuti cipele
mažem oči maskarom
umivam se
zastajem.

Stigla je razglednica iz Kolumbije
ostala je u prizemlju

ne nosim bakterije u kuću!
Perem ruke čim zaključam sve brave
oblačim sigurnu odjeću.

Moj dom je apoteka
salon aromaterapije
zona zvučnih podražaja
mjesto za odrastanje.

Lutkarsko kazalište slijeće na aerodrom,
prodaju se slike Indijanaca
i majice s lažnim natpisima.

U mojoj figurici snježne kraljice
pahulje su uvijek dolje.
Na tavanu su miševi,
kad zaplešu
tresu se lusteri.

Trebala bih biti doma do devet a već je prošla ponoć,

„Znate li uvijek gdje su vaši muževi?“

S kim se ljube
kome u krilo vraćaju
tko vam vruga istjeruje
tamjanom i televizijom

pijem limunadu iz staklenke
pčele se množe u mojim mravinjacima

u vašem svijetu idila je moja.
devet je prošlo
a već je pola tri.

UMJESTO LJUBAVNE

Telefoni zvone.

Na vratima kucaju čekići

svi te hoće vidjeti

udahnuti.

Tvoji vršnjaci te slamaju

Kao trske za vatru.

Kvrgave ruke miču te s kolosijeka.

Mislim da sam te vidjela

kako mičeš drvored

tvoje lice je petnaest godina

unatraške prešlo.

Dugo se nismo vidjeli, odmah me prepoznaješ

ne možeš mi reći

kamo da odem

pa idem s tobom.

UPITNICI

Airbag se otvorio kroz cijevi
prostora ostavljenog za svjesnost.

Igre riječima i psiho hakeri
površnih interpersonalnih odnosa.

Koliko čvrst stisak
odaje nesigurnost otrcanog trača.

Je li i tvoj djed rano osijedio?!

(u staklu)

Jesi li sama naučila plesati i padati s bicikla

ili smo ti bili

samo ukrasi u pletenicama

žuti

bijeli

BLATO

Slama mi se gležanj
od leda
naše razorene postelje.

Učinila sam svetogrđe,
ako preživi
vidjet ćemo se
sljedećeg ljeta
kada prestanem gledati
za psima u parku.

Djevojčica pije
ljuti sok.

Ozbiljan pisac
sumnjivih ljudskih
kvaliteta
zavlači svoju ženu.

Ne.
Učinio je to
samo jedanput.

Spavam
na prozoru kavane
ćuteći
uvijek onaj isti
šamar u grlu,
sportsku prognozu
nadnaravnih žena
i parfema
što nagovara
na taštinu.

POMIRENJE

Refleksija bezbroj nijansi naranče
na okusima svijeta u kojem je tvoj dom.

Koračam do tebe sigurno i zamišljeno
mala bubamara u šarenim hlačicama
bez daha da izustim uspori
zaboravila sam kupiti sok.

Na bezbroj načina pokušala sam ti reći
kako mi je stalo
nisi mi dao
biti tako blizu kaveza
gurati ruke
dlanove u vatru
i smrklo se na uranku.

Dostignuće napuklog sna
kada lavovi žvaču
sve sitnije komadiće anomalije
u nabrekloj pećini
skuhani u ritmu
južnoafričkih predaja.

Kako bi bilo da krenemo ispočetka
ne osvrćući se na oprošteno?

STROJOVOĐA

Katkad te gledam izdaleka
kako hodaš do posla
kao nekakav crv

kao da ti se zapetljao padobran
oči su ti od ljepila a glava od sladoleda
i najslađe što pomislim je

da ćeš danas dobiti otpusnicu
50.000 maraka da zapalimo u San Diego

ukrala sam dva avionska sjedala
za muku ćemo se ugurati u jedno
najbolje je što bi išao...

uvečer se vraćaš sporije
gledam te izdaleka kako se primićeš
kao otrovan štakor koji ne zna što ga je snašlo

odgođeno
zataškavanje sreće.

VIŠE NISI MI

Teško da ti mogu
isprati prašinu iz lica
ispod kože
nježni su ti gliseri
popravili vid
izliječili zube
obnovili sjećanje
na prvo došaptavanje voljenja.

Sve kao nikad
izmiče kontroli.
Sjediš u kokpitu
spuštenih rukava
dva debela crva
sišu nježnu krv.

U utorak naviru
prašine Sinaja
sasušen duhan
nedjeljno spavanje,

zatvoreni kapci
ljube hamajlije.

ZALJUBLJIVANJE

Obrati pažnju na jahače u žutom
svilene prste
jednoruke pothvate
u gustoj magli
kako pjeva da voli
tvoje potrebe za suncem

slijepi miš u snopu svjetlosti.

Kako te drži su sebi
dok podvajaš se
na beskonačne mogućnosti spajanja
idealiziranog pogleda na curice
u poodmakloj dobi.

Kako slatko dijele asove i džokere
izmišljajući one ispravne razloge
da ti se uvuku pod oči
da samo svjetlost vidiš.

UNTITLED

Banalna poruka.

Izlaz,

nehotično varanje

iskrivljena

percepcija,

nešto kao

nova igra.

„Znaš li što sve sjedi u foto A.?”

Prazan hod

ignoriranje

misli strmoglavo padaju s glave

nešto kao istina

između nas

jeza od ne imati nikog

nešto kao ljubav

bez osjećaja

posve lišena sentimentalnosti

Vanya je prestala oponašati strašilo za gavrane,

divi se strijelama zabodenim

u tanke ali plosnate

dječje crteže.

Ne može da ne izusti

„hvala ti”.

D:A:R

Nisam trebala doći
u zmajevu utrobu
suze mi oči,

prozor kroz koji
pružaš mi uže
ne mogu se popeti.

Bijeli led
skriven u lopti.
Zec se okrenuo istoku
zbunjujući orkestar
galami u zidu,

usporeno se pretvaram
da ne osjećam
svaki tvoj prolaz
kroz vrijeme,
kosa ti se izvija,
dok šalješ osmijeh
nekom iza mene.

KAPETANI

Počela bih ti pričati priče o napuštenim kapetanima.

Oni su sami i sami sebi mažu oči.

Oni vole biti u centru pažnje,

vole kada im se kaže „oprosti“

kada im se kaže „molim vas, pomozite“.

Oni vole kada ih leptiri dotiču

Oni vole veseliti se svjesno,

vole gledati ljepotu

koja se izliva sa svih strana

nepriprana za pokolj

nevidljiva u parnoj lokomotivi.

Nikad ne bih izdržala grliti te silom.

Nikad ti ne bih dala priliku da se unazadiš.

Volim da ti kažem kako m.n.t. kao i svima

jer dijelim pažnju i volim ih sve

bez granica.

Stjerana u balon za jednu osobu,

Možete pokušati probiti stijenke

čut će se samo šaptanje.

Mašina nikad ne bi dopustila

osebujan fizički kontakt

svemirske strasti i višak vidnog polja

draž sukobljavajućeg odnosa

oči koje zamagljeno haluciniraju fatamorgane

nikad te ne bih silom tjerala da se unazadiš.

LJILJAN

Žuto-crveni
kamen
oko vrata
pogrbljeni hod
psihotično gagćanje
u sretnom kafiću
broj sedam.

Kad tramvaji utihnu
i usneš san
u kojem vidiš
da je uzalud
spajati elektrode
na njegovo
umrlo srce.

Naša kuća
u koju ulazi u snu
zapravo ne postoji zar ne?

Samo podrum
u kojem zasvijetli svjetiljka
kad opali metak.
Pazi da ne zaluta
tebi u slikovnicu.

OTVORI

Ne, čekaj!
Nisu još ušli svi koji su trebali
reći ću ti
samo još baka fali.
Nemoj ići spavati
vratit će se dan.

Koliko god da sam te trebala...
Bilo je dosta.
Bilo je dosta.
Čuješ li?

Otvori sad!
Sad je sigurno.

Kroz maglu te dodiruju
prstima i modeliraju ti tijelo
kao glinu,
kao meko voće prije nego što se ušćeri.

Netko ti je rekao da se prestaneš glasno smijati.
Pa sad cmizdriš još i jače.

Ajde pjevaj, ne budi tužna.
Ajde pjevaj, kad pjevaš si lijepa.

Idemo,
nećemo čekati spore,
požuri malo
nesigurni korače.

KVAR U PONOĆ

Proganja ga
vojska preispitivanja
nebrojeni slojevi
gubitka razuma.

Samoubilački heroji
Obrušavaju se s neba
laki kao
automobilske nesreće.

Sanjao je noćas
starca sa sisom
i gadno se prepao.

„Žao mi je, moram poći.“

Nemam vremena
za tričarije
ulične hvataljke
s nepoznatim
razvedenim
nikad oženjenim
muškarcima.

PARAVAN

Bilo je bajno

Paravan.

Crvene slike

Paravan.

Štrikovi u zraku

Paravan.

Dva drveta i uže

Izmišljotina.

Votka u bunaru

Šamar.

Odveć prozirna

za rendgenski stroj.

A Gutenberg

Poželio je hlače

Jahače.

Majka me molila

Da ne izađem van

„zima je već i sniježi“

Neki su davno zaspali.

Šafranova baka

sirota u bogatom kvartu

dječji vlakić

božićne lampice

sat što kasni

svima koje voli.

Don Juan

nadživio je ženu.

Bila je

odveć pijana

da kaže zbogom.

DOK JE SVIRAO „BIG BROTHER“

U prozirnoj kući
zijevaru zaokupljeni.

Trčiš i netko te prati
neke zvijeri
neke djevojke
nudiš im posao
obavljaju brzo i bez ukočenosti.

„Takve su rijetkost sada, Sine
takve su rijetke i lijepe i pozli ti od njih.
Laju i zavijaju kao olinjale kučke!“

Umiljate i snažne kao omče brodolomaca.

Sinu srce kuca
probodeno mačem.

Zec na kojem se netko iskalio od sreće.
Zastrašeno govedo,
usvojena draž
rijetkog susreta
bjegunaca u noći.

Zaslijepljeni petrolejskim svjetiljkama
Rubikon su istjerali
iz kocke
prodrmani isparenom pjenom.

NEON

Što je zapravo
htjelo iskočiti
iz mutavog stiha

zapisanog klimavim
rukopisom na
blesavoj razglednici

iz lijepoga grada
iz kojeg si pobjegao
one sparne večeri
kada smo se ubadali

noževima
umotanim u
plišane igračke.

Čujem da se danas
u Gradu anđela
neposredno prodaješ za
kebab
i uzimaš jedan
za drugim
štit
za koji ne znaš
štiti li te
od trzaja
kojima te polijeva

napukla
neonska
noć.

EXIT PISKARANJE

DJEVOJČICA IŠARANIH RUKU

Njena nježnost je česma
koju Srna zavrne
kada se napije

dobije izraz lica
kao da će se šlagirati.

Na mrtvačkim sanducima
neodrađeni poslovi
crkveni romobili
požutjele suze
praznina i pokoja jadikovka

cvile
melodijom
moga staroga mobitela.

Zaustavila sam uragan
i Andreovu nakanu
otvaranja prozorā
za olujne noći.

Uštinula u obraz
malu slatku lutkicu.
Iz dječjeg lica
isporila šav.

Dala sam ti mrave
livade
i trave.

Nisi ozdravio
ali hodaš.

Voljeni dječaci su zaspali.

O, tako voljeni dječaci
ispraznili su svoja lica
u ruke mladoj mjesecini.

Kada sam ti rekla
Oprosti
Za nešto čega nije bilo.
Kada mi je bilo žao
Glinenih golubova
šanton svile.

ODLAZEĆA

U padanju neosviještenih
ima romantike i optimizma.

Kako se slamaju
kako se dižu
kako ostaju
zamijenjeni voskom.

Iz tužnih limenih oluka
cijedi se kiša
podsjeća na lutanje gubitnika
zore tek usnulih
mladenaca
dječja lica umrljana hranom.

Hodnici lijepih
zatvaraju se u satove
odbrojavanje je počelo
bacite svi češljeve.

Tamo gdje nas vjetar vodi
voda je do grla i peče.

Na pismu piše zakasnili ste
„Nećete se vratiti kući.“

NARCISA

Napuštena djeca
sanjanju tričarije

bosonoge djevice
razloge bez kraja.

Kako sjedim u sebi
i poričem vjernost
dotaknuta u šapat
s rukom preko usta
tračam Sanju iz Burgundije

iz straha da osvane
samotni dan.

Početak predstave za
zamrznute jednoroge
kako misli da jedino što je potrebno
mogla bi biti magla.

I iz sjene mojih neshvaćanja
isplivava jedino sumnja
da, ostat ću sjediti
u svom odsjaju sebe

i kad padnem u jezero
obuvena i obučena

znat ću se okrenuti na leđa
znat ću izvući sretan kraj.

MILENA SAMOODGOJNA

Pod obrazom istine
jedna ista pjesma svira

u kompjuteru
gdje ljubavna pisma

na silu pokušavaju
biti pročitana.

Milena se ne usudi
skočiti iz padobrana.

Milena se ne usudi
stati svemu na kraj.

I tako vrtuljak okreće
svojoj lutajućoj djeci

što svakog dana
novog oca zazivaju

u rukohvatu naoblačenog ljeta
usputnim pogledima izmiču
ne osvrćući se.

DJEVOJČICA OD TRI METRA

Mistični krug
zatvaranja otvora
djevojčica visokih tri metra,

nedovoljno prizemljene tračnice
bacaju vlakove iz
snova zamišljenih pijanista.

Gladne sove
noćima ne spavaju
jer nemaju što jesti.

Šaptavi glasovi prelijepih žena
dižu snježne zidove
po hodnicima
djetinjstva utisnutog u papir.

Savijene vrbe
bude se u raju
savijene.

DODATAK SREĆI

Duboko potresen starac koji nikad rata nije vidio
priča o svom gnjilom zubu
kao da je tragedija veća.

Poklopac sjedi i pravi se da te shvaća.

Da te može poklopiti
kao što krov pokrije
natkriveni parking.

Čeznutljiv glas iz pjesme
kada ti je mladić lijepio slike po gradu
na kojima je pisalo
„She makes me wanna die“

a na slici sam bila ja.

Tko ja?

Ja od prije?

Ona.

Ne, nego ti.

HOMELESS

Radila sam na eseju
ispucanih pupoljaka
trljala grimase
o neravne listove.

Vrištala u jastuk
plesala k'o klaun.

Dodvoravala se jeziku
velikomu caru.
Rekao je da sam slatka
ali on voli slano.

More je htjelo da mu obrišem
znoj sa čela
ispričam se jastogu
što nisam htjela
jesti mu brata.

Žao mi je
razljućenih Kubanki
zamršene kose.

Glođu kosti
s ruke skidajući osmijeh
taman ga je htjela zalijepiti na oblak
da malo proputuje svijetom.

Još je mlada i talentirana
neistrošena
neiskvarena kapanjem voska
još bi ti dala je vodiš.

Znaš li da je savršeno projektiran stroj
shizoidni zečić napumpan u oblake.

Čeka da joj daš ruku.

Čeka da joj daš dom.

U PAUKOVOJ UTROBI

U moju luku silovatelj je došao na svoje.
Oprani mozgovi šušte proljetnom bjelinom.
Odavno već stari sat kuca.

Klaun u divovskoj masci zataškao je nesreću.
U njene oči se ne može pogledati.

Glineni golub prohodao je prvim koracima
sretan i uzdignut kao nedirnuti trofej.

U bakrenim loncima oprani mozgovi cvrče.
„Zašto si tu moje ja?“
Pretiha je bila muzika
Bog nije znao kud.

HITNA POMOĆ

Uletjeh u tvoje dvorište
nebo je htjelo tako
iznenadan smijeh

u glavi vjetrenjače
kornjače niskog rasta
i sladoled s makom.

Na pragu stojiš ti
pružaš nam
kišobran
andol
i ljestve
„Popni se k nama
da skupa
čekamo.“

HELENA

Previše putova
kojima valjalo bi ići
ali ne idi
Helena!

Učili su te
voziti *skateboard*
a ti ne znaš
ni pisati.

Reci mi
kako izbjeći
mlijeko iz kave
pjesme Havane
večeri satira.

PETI PUT

Lijepo obučena djeca

tvoja majka na krovu
mete oko dimnjaka

nedjelja je
i svi mi kažu
da puno kašljem.

„aaaaa“

o kako je divan bio privid
kako moćna stvar
za tako slabe ruke
preprljavo za uzimanje u usta.

Pokušaj napraviti
od banane grešku.

Bit ćeš moj život
u magli sugovornik
pas na uzici

„Gle ko je doša!?”

Oscar Wilde
u uskim hlačama
džepova punih
korištenih maramica
i neslanih šala
u goveđem gulašu.

„Ni u psu prijatelja nećeš imati!”

GOSTINSKE OBITELJI GOST

Pa ti ćeš ionako ostvariti svoju prijetnju!
Blijeda provalijo,
plutajuća neodlazeća gošćo.

Pune su mi ruke
tvoga perja krilatica,
mašeš na sve strane
gušiš nas i daviš
za obiteljskim stolom
gostinske obitelji
što jedino obitelj je znala biti

„Svi sami promašaji“

i tako si tašti starci
bacaju legende u oči
dok uslišenje molitvi
izvlačeći broj za šaltere
shvaća da će morati
još dugo čekati.

KAD-TAD

Tijela otkrivena u snu
na vratima
čekaju pokloni.

Nečija majka
misli na putovanja
u zemlju

gdje tople su oči
mirisnoj dječici.

Mislim da ti želim reći kako zaslužuješ
Vidjeti Eden i odmah ga zaboraviti.

Prikovan razarajućom tišinom.

IGRAJMO SE DA SMO DJECA

Pariške ulice sjaje ribljim kostima

skakavci u zelenilu
i neustrašivi stražari
jedan isti požar gase

u vratolomnim poljupcima
lišenim visina
djeca se igrom bude
i igrom bivaju zatočena

u snove dječjih krevetića
prostranstvo plahti
prepunih kornjača i glodavaca

dječaci su se iskrali iz postelje i za sobom ostavili crve.

PRIJE REVOLUCIJE

Razmišljam da ostanem vidjeti
još jednu epizodu „tonućeg vlaka“.
Apstrakcije tuđih tragedija
podsvjesno oplakujem
toliko da kupujem nove jastuke
čim hladni počnu vrištati.

Ovo je peti rođendan naše kraljice
Ponašajmo se prirodno pa neće primijetiti
nezakrpane čarape
izgrizene zanoktice
kamuflaže vlage.

SVJETLONOŠA

Iz onog iz čega ne mogu pobjeći
pokušat ću ostati na mjestu.
Bezbožje i bijela visost
vuku uže za moju naklonost,
moje spakirane kufere
razbijene čaše.

Dok me vežete za kolosijek
postajem glavna nagrada svemira
ološica poslijeratne Bosne
pazikuća što cvokoće zubima pod mostom.

Postajem dama iz salama kućice
Unutra je meso i prerađeno staklo.
U mojim očima miču se
ježevi u pretrčavanju ceste.

Stižu vam upaliti svjetlo.

PRINCEZE U UZBUNI

O kako sam lijepa draga pametna
masnica na leptiru,
slijepog pastira glas.

O kako sam krasna samodopadna
ubodna rana leptira
opeklina hrasta
gutljaj ruba
nevjerice goluba.

Snivajuća smrdljiva lubenica.

Suvišni kotač aviona,
prijetvorna djevojčica
s pištoljem u ladici.

Na suknjici joj nepce
visi naopačke.

Šećer joj kroz uši šušti
dok izgovara

„Pustite me svi na miru!“

ZEMLJA PRAŠNJAVOG MIRISA

„Pa ja nikog ne bih ubila,
Sebi samo prijetim.“

Ovdje samo pušim
davim se
gutam
spavam.

Ako mi želiš napraviti uslugu
posjeti turske draguljare.

Ako mi želiš nešto pokloniti
tamo je pištolj od pol milje dolara
optočen je dijamantima
kakve nikad nisam htjela
jer ne smijem biti bogata.
Vjera mi nalaže da šutim.

O kako se samo smijem
i veselo prolazim prstima kroz kosu
kao da je od želatine
kao da miriše.

Češljevi od bodljikave žice
pretvaraju laži u zrno.

Tu sam gdje jesam.
Dom je ondje negdje.

EXIT PISKARANJE

Probudi se iz tog svog bunila

slane modrice

i greške u cipelicama za ples

u crvenim haljinama za djeveruše

ne mogu ti dati

više nego mi.

Mi koji smo te ljubili

koji smo te podizali

mi koji smo te učinili boljom.

U visećim jastucima

krijesnice se bude noću

pogledati krišom koliko je sati.

O molimo te probudi se

vodimo te na večeru,

na šetnju u park,

brzo ćemo voziti,

idemo sve zaboraviti.

Ljuba Lozančić

Rođena 1984. u Livnu. Godine 2006. osvojila je nagradu „Na vrh jezika“ za svoju drugu zbirku poezije. Poeziju i kratke priče objavljivala je u književnim časopisima Zarez, Vijenac, Quorum, Libra Libera, Fantom slobode, Tema i dr. Osim pjesama piše kratke priče, dramske tekstove i prozu.

Objavila: *A što je s ljudima* (poezija, 2005), *Slavlje na pučini* (poezija, 2007).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 56

Ljuba Lozančić

SLAVLJE NA PUČINI

© 2021 Ljuba Lozančić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2021

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Goran Čolakhodžić

Fotografija

ID 591360 / Pixabay.com

Objavljeno

26. svibnja 2021.

ISBN 978-953-345-837-3 (HTML)

ISBN 978-953-345-838-0 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-839-7 (PDF)

ISBN 978-953-345-840-3 (MOBI)

Prvo izdanje

Algoritam, Zagreb, 2007.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**